

[Clausager.]

har Fordel af, som den socialdemokratiske Ordfører før sagde, de herskende Konjunkturer her i Landet. Men vi kan ogsaa oversætte dette og sige: af de Statsbegunstigelser, der gives her i Landet, for det vil ikke ramme saa helt ved Siden af, og i alt Fald maa begge Dele tages med. Det er, hvad Regeringen vil, andet har den ikke villet. Den har afvist vore Krav, berettigede Krav, mener jeg, om at sørge for en bedre erhvervsmæssig Udligning; sørge for en bedre Skatteudligning. Det vil den ikke, og derfor maa den heller ikke vente, at vi vil være den behjælpelig med et Forslag som dette, der raader Bod paa de værste Skævheder ved Systemet. Vi vil ikke modsætte os det, men saasom Regeringen har afvist alt, hvad vi har ønsket, saa maa den selv tage det hele og fulde Ansvar for sin Politik og klare sig selv.

Hvad selve Lovforslaget angaar, saa henviser jeg, som jeg sagde før, til, hvad jeg fremførte i Fjor om det. Naar der endelig skal tages en saadan Skat til Understøttelse af de ringest stillede, saa kan jeg erklære mig tilfreds med, at man gør det i Stedet for at optage Laan. Thi det gaar ikke an til slige Formaal at gøre Laan. Man kan efter min Mening kun forsvare at gøre Laan, naar disse sættes i noget, der vil kunne forrente sig, godt eller bedre, i Fremtiden, saa at der derved bliver Mulighed for en Afbetaling.

Jeg holder naturligvis ikke af, at der er sat et skarpt Skel her. Ved normale Skattelove holder jeg for, at det er bedst, der er en stigende Skala, en fornuftig Progression, saaledes at et mindre Indtægtsbeløb er helt frit, medens de, som er derover, kommer med, smaat til at begynde med og noget mere, efterhaanden som Indtægten stiger. Det er sikkert det sundeste rent beskatningsmæssigt. Men det har man forladt her. Her sætter man Skellet meget højt op. Jeg synes ikke om det Princip, men jeg vil dog sige, at under disse Forhold her kan det maaske bedre forsvares, idet Forslaget jo tager Sigte paa at ramme dem, der har Fordel af de faktiske Statsbegunstigelser, de herskende Konjunkturer i Landet. Det er Formaalet at finde dem, det er dem, vi sigter paa med en Merindkomstskat, og i nogen Grad kan de ogsaa rammes af den forhøjede overordentlige Indkomstskat. Men der kommer andre med, og selvfølgelig er det heller ikke let at finde dem ud, uden at der kommer andre med.

Til Trods for at jeg ikke er begejstret for Forslaget i den Form, det har, vil jeg dog ikke sige, at det vilde være ubrugeligt, hvis det tjente et godt Formaal, og jeg finder Anledning til at minde om, hvad jeg i Fjor sagde — det hjalp ganske vist ingenting, det var jo for døve Øren, men derfor kan jeg godt gentage det i Aar. Jeg sagde paa Partiets Vegne: Nu vel, vi kan tage Skatterne, vi skal stemme for dem, hvis de bliver brugt til et fornuftigt Formaal, f. Eks. til at nedsætte andre Skatter, der er værre, der hviler mere uretfærdigt, som er mere tyngende. Men det blev afvist, og saa fik man ikke vor Hjælp, og jeg formoder, det vil gaa paa samme Vis i Aar. Man faar ikke vor Hjælp til at lappe paa det System, som vi har bekæmpet og talt imod, som Finansministeren siger, i Tide og Utide. Han vil saamænd faa det at høre tit endnu, og det skal jo nok hjælpe engang, for vi faar efterhaanden flere og flere ude i Landet til at forstaa, at det gaar ikke, som det gaar. Og der er ogsaa et gammelt Ord, der siger, at idelig Tagdryp udhuler Stenen — jeg skal nok dryppe videre, saa godt jeg kan, i Fremtiden!

Naar vi har talt om en skattemæssig Udligning, er vi ofte blevet mødt med den Bemærkning; at det kan vi ikke saa godt komme ind paa nu, vi maa have disse midlertidige Skatter forlænget et Stykke Tid endnu, for der sidder en Kommission, og saa længe den sidder, maa vi ikke saa gerne røre ved disse Spørgsmaal. Nu vil jeg selvfølgelig ikke fornærme Finansministeren eller andre, men jeg kunde i og for sig godt have fundet paa at sige, at denne Kommission er dog vist i nogen Grad et Skalkeskjul, den er vist nedsat for at trække Tiden ud. For jeg kan da se, at Regeringen godt kan foreslaa nye Skatter; der hænger bl. a. een ude i Horisonten, der hedder Renteskatten. (*Finansministeren* [V. Buhl]: Den er De da kun glad ved!) . . Det er ikke det, vi taler om, men om der kan ske en Skatteomlægning, medens Kommissionen sidder. Det kan ikke hjælpe at søge at smutte udenom ved at føre Kampen over paa noget helt andet, det gaar ikke. Man kan ogsaa udmærket godt forlænge de midlertidige Skatter, vi har, selv om man erkender, at de er meget uheldige. Vi har faaet midlertidige Skatter forlænget saa tit, at jeg tror, vi skal til at kalde dem permanent midlertidige, for de bliver ved idelig at gaa igen. Men vi faar aldrig en Skatteomlægning, der tager Sigte paa det, som vi stadig har talt om: at lette Skatten for de Erhverv og for de